

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/27/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110248563
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1110248563.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a členov senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobkyne: A.. U. F., L. E. N.. Č.. X/XX, J., zastúpená advokátom JUDr. Ctiborom Stachom, Košovská ul. č. 1, Prievidza, proti žalovanému: R. J. O., L. N.. Č.. XX, L., zastúpený advokátskou kanceláriou Hriadel & Heger, Advokátska kancelária, spol. s r. o., Galvaniho ul. č. 7/D, Bratislava, o náhradu mzdy, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 12. júla 2018 č. k. 9C/178/2010 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava I z 3. septembra 2018 č. k. 9C/178/2010-575, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením sa p o t v r d z u j e vo výroku, ktorým bola žalobkyni priznaná suma 63.501 eur z titulu náhrady mzdy .

Výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu prevyšujúcu 63.501 eur z titulu náhrady mzdy, sa z r u š u j e a konanie sa v tejto časti z a s t a v u j e.

Žalobkyni sa proti žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 65.885 eur z titulu náhrada mzdy. O trovách konania súd rozhodol tak, že žalobkyni proti žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že žalobkyňa pracovala na Regionálnom odbore žalovaného v Prievidzi ako vedúci odborný referent na divízii správy poľnohospodárskych pozemkov. Listom zo dňa 23. 8. 2010 jej dal žalovaný výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zák. práce. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 17. 9. 2015 č. k. 9C/178/2010- 315 určil, že táto výpoveď je neplatná a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 12.492 eur z titulu náhrady mzdy. Odvolací súd rozsudkom z 15. 2. 2016 č. k. 6Co/47/2016- 363 potvrdil uvedený rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o neplatnosti výpovede a zrušil ho vo výroku o náhrade mzdy a o trovách konania a vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. predmetom konania tak zostala iba náhrada mzdy v súvislosti s neplatnou výpoveďou.

3. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobkyňa bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 1. 4. 2016 do 30. 9. 2016 vrátane, od 1. 12. 2010 do 6. 9. 2014 vrátane, od 1. 10. 2017 a evidencia trvá. V pracovnom pomere bola od 7. 9. 2014 do 31. 3. 2016 u zamestnávateľa Obchodné domy J. R., C..R.. a od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017 u zamestnávateľa Mesto Trnava. Za obdobie od 1. 12. 2010 do 29. 2. 2016 nepoberala nemocenské, ošetrovné ani materské dávky. Žalobkyňa sa aktívne snažila zapojiť sa do práce, absolvovala viaceré špecializované semináre a kurzy za účelom rekvalifikácie. Napriek jej snahe sa jej podarilo zamestnať sa len - ako je to uvedené vyššie - v období od 7. 9. 2014 do 31. 3. 2016 u zamestnávateľa Obchodné domy J. R., C..R., a od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017 u zamestnávateľa Mesto Trnava. V prípade pracovného pomeru u zamestnávateľa Prior sred, a.s. išlo o dočasné zamestnanie na dobu určitú od 7. 9. 2014 do 31. 3. 2016 s mesačnou mzdou 352,- eur s pohyblivou zložkou mzdy 71 eur.

4/ Z týchto skutkových zistení súd prvej inštancie vyvodil záver, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy. Podľa súdu prvej inštancie náhrada mzdy patrí žalobkyni za obdobie od 26. 10. 2010, kedy oznámila zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, do 9. 3. 2016, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. 9. 2015 č. k. 9C 178/2010- 315, ktorým bola vyslovená neplatnosť výpovede. Žalobkyni preto patrí náhrada mzdy za obdobie 64 mesiacov a 14 dní. Žalobkyňa požadovala priznanie náhrady mzdy za 61 mesiacov. Súd prvej inštancie, ktorý bol viazaný žalobou, priznal žalobkyni náhradu mzdy vo výške 63.501 eur za 61 mesiacov (1.041 eur mesačne). Žalovaný požiadal, aby súd prvej inštancie v prípade, že prizná žalobkyni náhradu mzdy, túto nepriznal za čas presahujúci dvanásť mesiacov. Súd prvej inštancie tejto žiadosti žalovaného nevyhovel, pretože v zmysle ustálenej judikatúry k zníženiu, prípadne nepriznaniu náhrady mzdy podľa ust. § 61 ods. 2 Zák. práce (teraz § 79 ods. 2 Zák. práce) môže súd pristúpiť len vtedy, ak po zhodnotení všetkých okolností prípadu možno vyvodiť, že pracovník sa zapojil (mohol zapojiť) do práce v inej organizácii za podmienok v zásade rovnocenných alebo dokonca výhodnejších, než by mal pri výkone práce podľa pracovnej zmluvy, ak by organizácia plnila svoju povinnosť pridelovať mu túto prácu. (R 48/1997). V súvislosti s výpočtom výšky náhrady mzdy súd prvej inštancie konštatoval, že rozhodným obdobím je 2. kalendárny štvrtrok roku 2010. Výška priemerného zárobku žalobkyne, ktorú vyčíslil žalovaný, nebola sporná, súd prvej inštancie preto vychádzal z toho, že priemerný hodinový zárobok žalobkyne dosahovaný u žalovaného v rozhodnom období bol 6.3866 eur, pričom priemerná výška mesačného funkčného platu žalobkyne za uvedené obdobie bola 1.041 eur. Súd prvej inštancie poukázal na právny názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení zo dňa 14. 9. 2011 č. k. 6 Cdo 157/2010, v ktorom najvyšší súd uviedol, že ust. § 79 ods. 2 Zák. práce, treba vykladať tak, „že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je podľa názoru dovolacieho súdu ústavné súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody, ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvšeobecnejšiu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. To zároveň znamená, že § 79 ods. 2 Zákonníka práce nemôže byť aplikovaný takým spôsobom, aby sa tým prakticky negovalo poskytnutie ochrany zamestnancovi vyplývajúcej z ods. 1 tohto ustanovenia a aby sa vyplátilo konať protiprávne.“ S poukazom na tieto závery súd prvej inštancie priznal napadnutým rozsudkom žalobkyni sumu 65.885 eur z titulu náhrady mzdy.

4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobkyni neprizná náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov, alternatívne aby náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížil. Poukázal na zmätočnosť napadnutého rozsudku, pretože napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni sumu 65.885 eur z titulu náhrady mzdy, ale v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobkyni z tohto titulu priznal sumu 63.501 eur za obdobie 61 mesiacov, keď náhrada mzdy predstavuje sumu 1.041 eur mesačne (1.041 x 61 = 63.501 eur). Ďalej žalovaný v odvolaní poukázal na to, že žalobkyňa žiadala priznať náhradu mzdy celkom za 61 mesiacov, pričom uvedený rozsah náhrady nežiadala priznať iba za rozhodné obdobie, ale za obdobie trvajúce do okamihu vydania napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a zo žalobného návrhu vyplývalo, že žalobkyňa nežiadala priznať náhradu mzdy za obdobia, počas

ktorých bola zamestnaná u iných zamestnávateľov. Z toho vyplýva, že žalobný návrh znel inak, než ako ho súd prvej inštancie opísal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Skutočnosť, že žalobkyňa nežiadala priznať náhradu mzdy za obdobia jej zamestnania u iných zamestnávateľov, sa v napadnutom rozhodnutí nespomína. Tento postup súdu prvej inštancie, ktorý prihliadol iba na časť žalobného návrhu a podľa tejto časti potom rozhodol, bol podľa žalovaného nesprávny a v rozpore s ust. § 216 ods. 1 C.s.p. Za rešpektovania žalobného návrhu mohol súd prvej inštancie priznať žalobkyni plnú náhradu mzdy odo dňa 26. 10. 2010, kedy žalobkyňa oznámila, že trvá na ďalšom zamestnávaní, do 6. 9. 2014, pretože odo dňa 7. 9. 2014 bola zamestnaná a to až do konca rozhodného obdobia, čo spolu predstavuje 46 mesiacov a 11 dní, teda maximálne obdobie, za ktoré mohla byť žalobkyni priznaná náhrada mzdy v zmysle jej žaloby. Súd prvej inštancie teda neprihliadol na podstatnú časť žalobného návrhu a tento prekročil a žalobkyni priznal vyššiu náhradu mzdy, než ako žiadala. Podľa žalovaného už len samotný nesúlad medzi sumou náhrady mzdy uvedenou vo výroku napadnutého rozhodnutia a v jeho odôvodnení viedlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces. Ďalej žalovaný v odvolaní v súvislosti s konštatovaním súdu prvej inštancie o aktívnej snahe žalobkyne zapojiť sa do práce uviedol, že z dôkazov predložených žalobkyňou vyplývala iba sporadická až účelová snaha žalobkyne o zapojenie sa do pracovného procesu v rozhodnom období, čo žalovaný namietal vo svojich vyjadreniach, pričom súd prvej inštancie sa s týmito námietkami vôbec nezaoberal. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva ani to, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v rámci rozhodného obdobia nemala možnosť sa zapojiť do práce u iného zamestnávateľa za rovnakých, prípadne za výhodnejších podmienok, než aké by mala u žalovaného. Súd prvej inštancie v tomto prípade vôbec neskúmal stav trhu práce v rozhodnom období, na základe ktorého by mohol konštatovať uvedené závery a na základe nesprávnych skutkových zistení následne žalobkyni priznal náhradu mzdy vo výške, ktorá v rozhodovacej praxi všeobecných súdov nie je bežná. K priznanej výške náhrady mzdy žalovaný dodal, že nárok žalobkyne na náhradu mzdy v rozsahu, v akom jej bol priznaný napadnutým rozhodnutím, neplní sankčnú úlohu tak, ako by ju mal plniť, ale plní výlučne úlohu ekvivalentu mzdy, ktorú si žalobkyňa nezarobila za celé rozhodné obdobie a to iba na základe jej nedostatočných pokusov o zaradenie sa do pracovného procesu. Jediným dôvodom, pre ktorý bolo možné žalobkyni priznať tak vysokú náhradu mzdy, aká jej bola priznaná, bolo neobvykle dlhé trvanie súdneho konania o určenie neplatnosti výpovede, ktoré jej do okamihu právoplatnosti tohto určenia trvalo takmer šesť rokov. V tejto súvislosti žalovaný poukázal aj na to, že v súčasnom znení ustanovení Zákonníka práce je už obsiahnutá horná hranica času, za ktorý je možné náhradu mzdy priznať. V dôvodovej správe k predmetnej novele Zákonníka práce sa pritom uvádza, že zavádzané obmedzenie výšky náhrady mzdy má smerovať k menším finančným postihom zamestnávateľov a to aj vzhľadom na dĺžku súdnych konaní. Bolo teda podľa názoru žalovaného zrejmé, že problém dlhotrvajúcich súdnych konaní v prípade náhrady mzdy nie je ojedinelým javom a že tento jav vyústil až k zákonnému obmedzeniu celkovej výšky náhrady mzdy. Preto mal súd prvej inštancie vziať v úvahu súčasné trendy vývoja zákonnej úpravy vo vzťahu k obmedzeniu výšky náhrady mzdy a v ich zmysle prihliadnúť na jeho žiadosť o primerané zníženie tejto náhrady.

6. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

7. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku z 15. 2. 2016 č. k. 6Co/47/2016- 363 okrem iného uviedol: „Žalobkyňa listom z 26. 10. 2010 oznámila žalobcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Od tohto dňa jej v zmysle § 79 ods. 1 tretia veta Zák. práce v znení účinnom k tomuto dňu, t. j. v znení zák. č. 574/2009 Z.z., vznikol nárok na náhradu mzdy. Z ods. 2 tohto ustanovenia vyplýva, že v prípade neplatnosti výpovede mal zamestnanec nárok na náhradu mzdy minimálne za obdobie 12 mesiacov s tým, že ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahoval 12 mesiacov, súd mohol na žiadosť zamestnávateľa jeho povinnosť nahradiť mzdu za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne zamestnancovi náhradu mzdy vôbec nepriznať. Horná hranica času, za ktorý možno priznať náhradu mzdy v rozsahu 36 mesiacov, bola do ust. § 79 ods. 2 Zák. práce vložená jeho novelou vykonanou zákonom č. 361/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 1. 2013. Z prechodného ust. § 252i ods. 4 zák. č. 361/2012 Z.z. vyplýva, že v prejednávanvej veci tento zákon nie je možné použiť. Rovnako v prejednávanvej veci nemožno použiť Zák. práce v znení zák. č. 257/2011 Z.z. Podľa tohto znenia Zák. práce bola náhrada mzdy obmedzená na čas 9 mesiacov. Použitiu Zák. práce v znení zák. č. 257/2011 Z.z. bráni prechodné ust. § 252g ods. 1 druhá veta tohto zákona. Možno teda uzavrieť, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za čas minimálne 12 mesiacov, pričom horná hranica

času, za ktorý by sa mala poskytnúť náhrada mzdy, nie je stanovená.“ Na tomto názore odvolací súd trvá. Vzhľadom na to je bezpredmetná námietka žalovaného, že súd prvej inštancie mal vziať do úvahy súčasné trendy vývoja zákonnej úpravy vo vzťahu k obmedzeniu výšky náhrady mzdy a v ich zmysle prihliadnúť na jeho žiadosť o primerané zníženie tejto náhrady. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že je povinný rozhodnúť v súlade s právnou úpravou v aktuálnom znení, t. j. v prejednávanej veci v súlade so Zák. práce v znení účinnom ku dňu 26. 10. 2010.

8. Ako je to uvedené už vyššie, žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za obdobie od 26. 10. 2010 do 9. 3. 2016, teda za 64 mesiacov + 14 dní. Súd prvej inštancie v súvislosti so žiadosťou žalovaného o zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov, správne vychádzal z ustálenej judikatúry, ktorú reprezentuje rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 14. 9. 2011 sp. zn. 6Cdo/157/2010. Vo svetle právneho názoru vyjadreného v tomto rozhodnutí skutočne v prejednávanej veci nie sú podmienky pre zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Totiž v prejednávanej veci neboli zistené žiadne také skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o tom, že by výkon práva žalobkyne na náhradu mzdy bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zák. práce. Samotný žalovaný ani takéto skutočnosti netvrdil. Pritom najvyšší súd v citovanom rozhodnutí zdôraznil, že zníženie náhrady mzdy, prípade jej nepriznanie za obdobie presahujúce 12 mesiacov (v čase vydania uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu išlo o 9 mesiacov) má výnimočný charakter. Žalobkyňa prejavila snahu zapojiť sa do pracovného procesu, vytvorila si životopis na pracovnom portáli www.profesie.sk <<http://www.profesie.sk>> a zverejnila ho pre potreby zamestnávateľov, vytvorila si „agenta“ na zasielanie pracovných ponúk emailom, sama si hľadala prácu prostredníctvom internetu cez rôzne pracovné portály, reagovala na inzeráty s pracovnou ponukou s preukázanou vôľou prijať akékoľvek pracovné miesto, hoc aj s potrebou nižších kvalifikačných predpokladov aké spĺňala a za podstatne horších platobných podmienok a reálne aj za takýchto podmienok prácu prijala a vykonávala, ako to vyplýva z obsahu spisu (napríklad vid č. I. 431-437 spisu), kde žalobkyňa ako uchádzačka o zamestnanie prijala pracovné miesto u zamestnávateľa Obchodné domy J. R., C..R., pričom sa jednalo o dočasné zamestnanie, na ktoré postačovalo stredoškolské vzdelanie a kde pracovala za minimálnu mzdu). Rovnako z obsahu spisu - z potvrdení o hľadaní zamestnania vyplýva, že dôvodom neprijatia žalobkyne do zamestnania bol nezáujem potencionalneho zamestnávateľa o uchádzačku o zamestnanie a nie to, že by žalobkyňa nemala záujem o pracovnú ponuku. Navyše bolo preukázané, že žalobkyňa bola evidovaná na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v evidencii nezamestnaných, absolvovala rekvalifikačné kurzy zabezpečené úradom práce. V neposlednom rade je v tomto prípade podstatné, že žalobkyňa preukázala záujem pokračovať v práci pre žalovaného, ale neúspešne. Preto nie je ničím podložená argumentácia žalovaného o účelovosti a nedostatočnosti jej pokusov zamestnanie a táto argumentácia žalovaného nereflektuje skutočný stav veci.

9. Rovnako irelevantná je aj argumentácia žalovaného, že žalobkyňa nepožadovala náhradu mzdy za obdobie keď bola zamestnaná u iných zamestnávateľov. Zo spisu - najmä zo žaloby totiž nevyplýva, že by žalobkyňa nepožadovala náhradu mzdy za obdobie, počas ktorého bola zamestnaná v spoločnosti Obchodné domy J. R., C..R., teda za obdobie od 7. 9. 2014 do 31. 3. 2016 (zamestnanie žalobkyne u zamestnávateľa Mesto Trnava v období od 1. 10. 2016 do 30. 9. 2017 je pre rozhodnutie v prejednávanej veci bezvýznamné, pretože žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy len do 9. 3. 2016). Pokiaľ ide o obdobie, počas ktorého bola žalobkyňa zamestnaná v spoločnosti Obchodné domy PK. R., C..R., odvolací súd poukazuje na to, že náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne skončil pracovný pomer so zamestnancom. Inými slovami, samotná tá skutočnosť, že žalobkyňa bola od 7. 9. 2014 do 9. 3. 2016 zamestnaná, neznamená automaticky, že za toto obdobie jej nevznikol nárok na náhradu mzdy. Len tá skutočnosť, že žalobkyňa sa po neplatnom skončení pracovného pomeru riadne zapojila do práce, nemôže mať pre ňu nepriaznivé následky v podobe zníženia, prípadne nepriznania náhrady mzdy a to najmä s prihliadnutím na to, že v období od 7. 9. 2014 do 9. 3. 2016 poberala minimálnu mzdu, ktorá jej nahradila mzdu u žalovaného len z malej časti. Možno teda uzavrieť, že žalobkyni vznikol nárok na náhradu mzdy za celé ňou požadované obdobie, teda 61 mesiacov v celkovej výške 63.501 eur (1.041 eur x 61 = 63.501 eur).

10. Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny vo výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 63.501 eur z titulu náhrady mzdy. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v tomto výroku potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

11. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni sumu 65.885 eur z titulu náhrady mzdy, hoci žalobkyňa týmto titulom požadovala 63.501 eur. Z toho je zrejmé, že súd prvej inštancie porušil zásadu zakotvenú v ust. § 216 ods. 1 C.s.p., teda porušil zásadu viazanosti žalobným návrhom. Inými slovami, pokiaľ súd prvej inštancie priznal žalobkyni sumu prevyšujúcu 63.501 eur, priznal jej niečo, čo v konaní nepožadovala. Vzhľadom na to odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. a/ C.s.p. zrušil výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy v sume prevyšujúcej 63.501 eur a konanie v tejto časti zastavil podľa § 391 ods. 1 C.s.p., pretože v tejto časti neboli splnené procesné podmienky na vydanie takéhoto rozhodnutia (chýbajúca žaloba o zaplatenie sumy prevyšujúcej 63.501 eur).

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu a to vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu ňou uplatneného nároku úspešná. Pochybenie súdu prvej inštancie, keď tento rozhodol nad petít žaloby, preto nemožno vyhodnotiť ako jej čiastočný neúspech vo veci. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).